ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č. j. MV-93393-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 10. 2022, č. j. 55 A 41/2022 - 64,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 10. 2022, č. j. 55 A 41/2022 - 64, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 7. 2022, č. j. MV-93393-4/SO-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a nákladů řízení o kasační stížnosti částku 31 726 Kč, a to k rukám Mgr. Marka Eichlera do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 21. 1. 2022, č. j. OAM-7552-101/PP-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova

žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.), a podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem č. j. 55 A 41/2022 - 64 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[3] Podle krajského soudu žalovaná nepochybila při výkladu pojmu nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Soud dále shrnul podrobnosti vztahující se k trestné činnosti spáchané žalobcem, za niž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a v níž žalovaná spatřovala nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Podle soudu dále skutečnost, že listina prokazující uzavření manželství žalobce s občankou České republiky byla založena do správního spisu až poté, co byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, nezakládala procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalované. Konečně krajský soud dospěl k závěru, že se žalovaná dostatečně zabývala přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[4] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud se podle stěžovatele dostatečně nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami. Stěžovatel opakuje, že nebyla správně vyhodnocena otázka nebezpečí narušení veřejného pořádku. S ohledem na rodinný život a míru integrace stěžovatele do českého prostředí žalovaná nesprávně vyhodnotila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost **je důvodná** [§ 110 odst. 1 s. ř. s.].

[9] Omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku upravuje článek 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen „Směrnice 2004/38/ES“). V odst. 1 stanoví, že členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. V odst. 2 zakotvuje zásadu přiměřenosti, tedy že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování*

dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

[10] Následně článek 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES vymezuje skutečnosti, které mají být vzaty v úvahu před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Jsou jimi *délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.*

[11] K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku" v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Uvedl, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek', resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku', používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.*"

[12] Předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56). Již ze samotného čl. 27 odst. 2 poslední věty Směrnice 2004/38/ES plyne, že nejsou přípustná odůvodnění, která buďto nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí.

[13] Ústavní soud pak v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bodě 39 uvedl, *že „podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50*

rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“

[14] Žalovaný individualizoval okolnosti trestné činnosti stěžovatele při hodnocení toho, zda tento je hrozbou závažného narušení veřejného pořádku, dostatečně. Z toho, že z judikatury vyplývá, že odsouzení za trestný čin samo o sobě nemusí představovat závažné narušení veřejného pořádku, totiž ještě neplyne, že takové závažné narušení veřejného pořádku nemůže představovat již samotné spáchání trestného činu. Naopak, způsob hodnocení trestné činnosti stěžovatele tak, jak je shrnuto v bodě [19] napadeného rozsudku krajského soudu, je pro přezkoumatelnost rozhodnutí žalované zcela dostačující.

[15] Nejvyšší správní soud se však neztotožnil se způsobem, jak žalovaná a krajský soud vyhodnotily aktuálnost nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku na základě trestného činu, za nějž byl stěžovatel odsouzen. Odsouzen byl za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, dílem ve stadiu přípravy. Byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na 10 let. Skutkově jeho jednání spočívalo v tom, že v březnu až červnu roku 2012 jako člen organizované skupiny dodával marihuanu prodejcům v cizích státech (Norsko, Německo), a to v pěti případech vždy několik kilogramů této látky. Stěžovatel v žalobě uváděl, že od ukončení páchání trestné činnosti do vydání napadeného rozhodnutí žalované uplynulo ca 10 let. Zároveň byl stěžovatel podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí žalované se již více než 3 roky pohyboval na svobodě.

[16] Žalovaná i krajský soud však časový odstup od okamžiku, kdy stěžovatel ustal s pácháním trestné činnosti, nezohlednily. Dospěly k závěru, že kvůli trvající zkušební době, v níž se stěžovatel nacházel po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, je nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku u něho stále aktuální.

[17] Paušalizované hodnocení skutečnosti, že odsouzený byl podmíněné propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a tedy za trvání zkušební doby podmíněného propuštění i nadále bez dalšího vždy u něho hrozí závažné narušení veřejného pořádku, jak to učinily žalovaná a krajský soud, však není přípustné. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, platí, že „*soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu* ***svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život*** *nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného*.“ Z odborné literatury se přitom podává, že „*smysl podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není v tom, aby za dobré chování, případně za dobrou práci ve výkonu trestu byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, jaká je prognóza jeho dalšího chování. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je totiž namístě jen tehdy, jestliže vzhledem ke všem okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede i na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko jeho recidivy*.“ (PÚRY, František. *§ 88 [Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody].* In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1077–1078, marg. č. 1.). Pokud má trestní právo plnit rehabilitační funkci, jak je stále častěji prosazováno v moderní teorii trestního práva, bylo by zcela v rozporu s tímto účelem, aby se na odsouzeného, který svým chováním splnil podmínky pro předčasné podmíněné propuštění

z výkonu trestu, neboť je vzhledem ke všem okolnostem důvodné očekávat, že jeho chování nepovede k recidivě, bez dalšího hledělo jako na osobu, od níž hrozí nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku.

[18] Již zcela chybná je úvaha žalované a krajského soudu, že s ohledem na možnost recidivy stanovil trestní soud stěžovateli zkušební dobu v horní polovině rozpětí, a že až do skončení zkušební doby tedy představuje stěžovatel potenciální hrozbu pro veřejný pořádek. Chybná je ze dvou důvodů.

[19] V první řadě z usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 21. 3. 2019, č. j. 36 PP 35/2019, vůbec nevyplývá, jaké skutečnosti soud při stanovení délky zkušební doby zohlednil, neboť se jedná o zjednodušené usnesení. Zároveň podle odborné literatury je „*zkušební doba nutným důsledkem toho, že propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je jen podmíněné. Předpoklad soudu, že k tomu, aby pachatel vedl řádný život, stačila i dosud vykonaná část trestu odnětí svobody, musí být odůvodněn chováním a způsobem života odsouzeného ve zkušební době.*“ (PÚRY, František. *§ 89 [Zkušební doba a přiměřená omezení a přiměřené povinnosti při podmíněném propuštění].* In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1095, marg. č. 1.). Zkušební doba je ovlivněna nejen chováním odsouzeného, ale také závažností trestu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu z 13. 5. 1960, Tzv 10/60). Není tak zjevné, z čeho žalovaná usuzovala, že by při stanovení zkušební doby bral trestní soud v potaz taktéž možnost recidivy (i s ohledem na odbornou literaturu citovanou v předchozím odstavci). Naopak lze uvažovat o tom, že do délky zkušební doby se nezbytně musela promítnout závažnost trestné činnosti spáchané stěžovatelem, již Nejvyšší správní soud rozhodně nezpochybňuje.

[20] Dále je nutné zopakovat, že zkušební doba je nezbytným důsledkem podmíněného propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody – má za účel dát odsouzenému možnost prokázat soudu v této době, že došlo k jeho nápravě, a že zbytek trestu tedy není potřeba vykonávat. Bylo by absurdní tvrdit na jedné straně, že je odsouzený propuštěn na svobodu, aby dostal šanci se osvědčit, na druhou stranu mu tuto šanci automaticky neposkytnout na území republiky proto, že nezíská pobytové oprávnění, neboť je ve zkušební době, a tudíž bez dalšího stále představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Tento závěr je o to absurdnější, že kdyby dotyčný odsouzený podmíněně propuštěn nebyl, neboť by nesplňoval předpoklady pro vedení řádného života, otázku legalizace svého pobytu na území České republiky by vůbec řešit nemusel (jelikož by byl stále ve výkonu trestu odnětí svobody).

[21] Argumentace judikaturou Nejvyššího správního soudu v napadeném rozhodnutí žalované není na nyní projednávanou věc přiléhavá, a navíc žalovaná tuto judikaturu zčásti dezinterpretuje. V rozsudcích ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud rozhodoval v obou případech za situace, kdy bylo cizincům zrušeno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší pobytové oprávnění, které je cizinci na území České republiky možné udělit. Zároveň je třeba uvést, že ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud ani v jednom z citovaných rozsudků nehodnotil význam pojmů „*nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku*“. V obou případech Nejvyšší správní soud posuzoval možnost zrušení trvalého pobytu s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015). V žalovanou citované části rozsudku

č. j. 10 Azs 312/2016-59 Nejvyšší správní soud používá pouze pojem „*nebezpečí pro společnost*“, což s pojmem „*závažná hrozba pro veřejný pořádek*“ nelze ztotožňovat, neboť tehdejší znění citovaného ustanovení tento pojem neužívalo. Dále je sice pravda, že podle současné právní úpravy lze cizinci odsouzenému pro spáchání úmyslného trestného činu nebo odsouzenému k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky zrušit bez dalšího trvalý pobyt, tato právní úprava se však opět vztahuje k onomu nejvyššímu pobytovému oprávnění.

[22] Ostatně i sama žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti v řízení před Nejvyšším správním soudem vedeném pod sp. zn. 2 Azs 147/2016 uvedla, že „*žalobci nebylo uloženo opatření ve formě správního vyhoštění, které by mu další pobyt na území České republiky zakázalo, avšak bylo mu odebráno nejvyšší a nejvýhodnější pobytové oprávnění, jakého může cizinec na území dosáhnout*“. Samotné odsouzení za trestný čin tak sice může znamenat automatickou ztrátu nejvyššího pobytového oprávnění, nemělo by však bez dalšího znamenat ztrátu možnosti získat jakékoli pobytové oprávnění. Tento závěr je i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu citovanou výše v tomto rozsudku. V rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016-59 Nejvyšší správní soud sice uvedl, že podmíněné propuštění automaticky neznamená, že by již stěžovatel nepřestavoval nebezpečí pro společnost, na druhou stranu však z takového závěru nelze dovozovat, že by i přes podmíněné propuštění stěžovatel naopak měl bez dalšího stále představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. To, zda takové nebezpečí podmíněně propuštěný odsouzený představuje, anebo nikoli, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se jeho osoby.

[23] Prizmatem uvedeného je proto potřeba jako nesprávný hodnotit způsob, jakým žalovaná a krajský soud přistoupily k hodnocení toho, že stěžovatel byl ke dni vydání rozhodnutí žalované stále ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a i s ohledem na to pak nehodnotily, zda i v tento okamžik stěžovatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek, i když od ukončení jeho trestné činnosti uplynulo již více než 10 let a i když již nějakou dobu vedl *prima facie* nezávadný život ve zkušební době. V navazujícím řízení proto bude úkolem žalované tato pochybení napravit. Zváží osobní vývoj stěžovatele a dostupné informace o jeho aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchání trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. V úvahu vezme i jakékoli další informace o chování stěžovatele, které si opatří nebo které v řízení vyjdou najevo. Podstatné je, aby o chování stěžovatele usuzovala ke dni svého rozhodnutí a v perspektivě jeho budoucího chování; minulost stěžovatele je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o současném a budoucím chování stěžovatele. Po vyhodnocení výše uvedených informací žalovaná znovu rozhodne, zda vydání povolení k přechodnému pobytu stěžovateli brání to, že dotyčný představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, jak je vymezeno v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[24] S ohledem na procesní ekonomii pak Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vypořádat i námitku porušení práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu tím, že ministerstvo rozhodovalo i na základě podkladu, který byl přidán do správního spisu až poté, co byla stěžovateli dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V první řadě je potřeba uvést, že krajský soud netvrdil

v napadeném rozsudku, že by ministerstvo nepochybilo, nýbrž že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ne každé pochybení správních orgánů dosahuje takové intenzity, že je jím založena nezákonnost jejich rozhodnutí. Listina prokazující uzavření manželství stěžovatele s občankou České republiky poskytuje za běžných okolností jasnou a vcelku jednoduchou informaci o osobním stavu stěžovatele a jako taková mohla jen stěží negativně ovlivnit postavení stěžovatele v řízení před správními orgány – skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, totiž správními orgány nebyla rozporována. Stěžovatel ani sám neuvádí, v čem mělo pochybení ministerstva zasáhnout do jeho práv takovým způsobem, že by to mělo zakládat nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Tato námitka je tedy nedůvodná.

[25] Námitku nedostatečného zhodnocení přiměřenosti rozhodnutí žalované z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele naopak Nejvyšší správní soud nehodnotil. S ohledem na pochybení žalované při posouzení, zda stěžovatel představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, je v tuto chvíli předčasné zabývat se tím, zda je rozhodnutí žalované přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nelze totiž předjímat, jak žalovaná rozhodne v navazujícím řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Vady, pro něž byl rozsudek krajského soudu zrušen, stíhaly již rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil i napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud, zruší-li podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel byl procesně úspěšný; podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči procesně neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Stěžovatel vynaložil na soudní poplatky 10 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost, 2x 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a kasační stížnosti).

[29] V řízení o žalobě byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem. Zástupce učinil v řízení před krajským soudem tři úkony právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé (žaloba) a účast na jednání před soudem dne 14. 10. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], celkem tedy 9 300 Kč.

[30] Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů, a sice cestovních výdajů podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a paušální částky náhrady výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele učinil jednu cestu na soudní jednání dne 14. 10. 2022. Za ni přísluší náhrada cestovních výdajů ve výši 3 155 Kč, sestávající z částky 2 021 Kč za základní náhradu (4,70 Kč/km x 430 km) a částky 1 134 Kč za náhradu spotřeby

paliva (ujetá vzdálenost 430 km/100 x kombinovaná spotřeba vozidla 5,6 l/100 km x průměrná cena motorové nafty 47,10 Kč/l) [§ 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v rozhodném znění, ve spojení s vyhláškou č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad]. Zástupci stěžovatele náleží za každý ze tří provedených úkonů právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy činí náhrada hotových výdajů zástupce stěžovatelky 4 055 Kč (3 155 Kč + 3 x 300 Kč).

[31] Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada za promeškaný čas [§ 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu], sestávající z částky 1 200 Kč za celkem 12 započatých půlhodin strávených cestou na jednání soudu a z něj dne 14. 10. 2022 (12 x 100 Kč).

[32] Celková výše náhrady nákladů na zastoupení stěžovatele v řízení o žalobě činí 14 555 Kč. Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě je plátcem DPH, uvedenou částku je proto třeba zvýšit o částku 3 057 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně.

[33] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel taktéž zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem. V něm učinil tento zástupce jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za něj náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. I tuto částku je třeba zvýšit o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě DPH.

[34] Celkem je tak žalovaná povinna zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 31 726 Kč (10 000 Kč + 17 612 Kč + 4 114 Kč). Uvedenou částku je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce, Mgr. Marka Eichlera. K zaplacení Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu